

Arrest

nr. 70 397 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U woonde samen met uw echtgenote, S. S. (...) (O.V. 6.745.445), en uw ouders en broer in het dorp Svoboda in Khasavyurt, Dagestan. U werkte er zelfstandig als taxichauffeur. In de avond van 26 november 2010 pikte u twee mannen op die u vroegen om hen naar het dorp Pokrovskoye te brengen. Toen er onderweg een controlepost van de politie was, werd u door de twee mannen bedreigd met een wapen en werd u gedwongen om de controlepost te negeren. U reed vervolgens aan hoge snelheid voorbij de controlepost. De agenten floten naar u en u hoorde eveneens geweerschoten. U stopte vervolgens bij een bos, waar de twee mannen uit uw auto zijn gestapt. U bent zelf ook het bos in gevlucht om zo verder naar uw vriend K. (...) in het dorp Bammat-Yurt te gaan. U verbleef de volgende vijf dagen in een kelder in het huis van K. (...). U belde vervolgens uw vader op om hem over het incident te vertellen. Diezelfde dag ging K. (...) uw vader ophalen om hem tot bij u te brengen. Uw vader bracht u achtereenvolgens naar uw tante in het dorp Ducthi. U bent daar ondergedoken vanaf begin december 2010 tot begin april 2011. U had tijdens dit verblijf met niemand contact, maar uw tante ging om de twee dagen naar het huis van uw ouders om te informeren hoe zij het stelden. U reisde begin april 2011 vanuit Dutchi naar Wit-Rusland. Van daaruit reisde u verder naar België en op 12 april 2011 kwam u in België aan. Diezelfde dag hebt u asiel aangevraagd. Uw vrouw verbleef reeds in december 2010 in België, maar u werd hierover pas ingelicht bij uw vertrek uit Dagestan. Sinds u in België bent, hebt u van uw vader vernomen dat hij vaak wordt gevolgd door een wagen met getinte ramen en zonder nummerplaten. Ook vernam u dat uw vader begin mei 2011 opnieuw door de politie werd gearresteerd en over u werd ondervraagd.

Pas na uw aankomst in België vernam u van uw vrouw dat de twee mannen die u op 26 november 2010 had vervoerd, betrokken waren bij een moord op politieagent S. A. (...). Eveneens werd u pas in België ingelicht over het feit dat uw vrouw, vader en broer omwille van u door de politie van Khasavyurt werden gearresteerd in de periode dat u bij uw tante in Dutchi verbleef.

Ter staving van uw asielrelaas werden de volgende documenten neergelegd: uw geboorteakte, uw rijbewijs, een brief van uw vader, een kopie van de eerste pagina van het Russisch binnenlands paspoort van uw vader en drie internetartikels.

B. Motivering

U verklaarde dat u Dagestan hebt verlaten omdat u er werd gezocht nadat u op 26 november 2010 een controlepost van de politie had genegeerd (CGVS gehoor 23/05/2011 p.17-18). U vreest bij terugkeer naar Dagestan dat u door de politie zal worden opgepakt of zal worden mishandeld omdat u er wordt verdacht van betrokkenheid bij de moord op politieagent S. A. (...) op 26 november 2010 (CGVS gehoor p.19-20).

Vooreerst dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u pas na uw aankomst in België via uw echtgenote hebt vernomen dat uw echtgenote, uw vader en uw broer door de politie in Dagestan zijn gearresteerd omwille van u. U gaf aan dat uw familie u niet eerder over deze arrestaties had ingelicht omdat men u niet ongerust wilde maken (CGVS gehoor p.15-16, 18). Echter, uw echtgenote verklaarde dat u voor uw komst naar België wel al kennis had van de arrestaties van haar en uw vader (CGVS gehoor vrouw 2 p.6-7). Bovendien gaf uw echtgenote aan dat u degene was die haar op de hoogte had gebracht van de arrestatie van uw broer (CGVS gehoor vrouw 23/05/2011 p.6-7). Deze verklaringen vallen niet te rijmen met uw verklaringen. Toen uw echtgenote vervolgens met uw verklaringen werd geconfronteerd, kon zij enkel haar eigen verklaringen bevestigen (CGVS gehoor vrouw 2 p.6-7). Dit volstaat logischerwijze niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Het feit dat u en uw echtgenote niet éénduidig konden zijn over het feit of u al dan niet voor de ontmoeting met uw echtgenote in België reeds was ingelicht over de arrestaties van uw echtgenote, uw vader en uw broer ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend op de voorgaande vaststelling dient te worden opgemerkt dat u over de voornoemde arrestaties van uw echtgenote, uw vader en uw broer onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn. Zo kon u geen enkele arrestatie concreet in de tijd situeren alsook had u geen kennis over de duur van de betreffende vasthoudingen (CGVS gehoor p.16). Dat u niet in staat bent om het Commissariaat-Generaal van deze informatie te voorzien, kan als weinig aannemelijk worden aanschouwd. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij belangrijke vervolgingsfeiten van (naaste) familieleden op accurate wijze in de tijd kan situeren alsook dat hij enige notie heeft van de duur van deze gebeurtenissen. Te meer gezien het feit dat u sinds april 2011 in België bij uw echtgenote verblijft en er

dus reeds voldoende tijd is verstreken om dergelijke informatie bij uw echtgenote te vergaren. Bovendien bleek u ook over de meest recente arrestatie van uw vader weinig te weten. Behoudens het feit dat u wist dat deze arrestatie begin mei 2011 had plaatsgevonden, was u niet in de mogelijkheid informatie te geven over de duur van de arrestatie of de plaats waar hij werd vastgehouden (CGVS gehoor p.16-17). Evenmin kon u zeggen welke concrete vragen de politie over u aan uw vader had gesteld (CGVS gehoor p.17). U zei dat u niet was ingelicht over voornoemde details omdat u via het telefonisch contact met uw vader hieromtrent geen verdere vragen had gesteld (CGVS gehoor p.17). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat dergelijk gebrek aan interesse in en informatie over zaken die kunnen wijzen op een actuele vervolging door de autoriteiten van Dagestan, niet aannemelijk is te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

Verder hebt u nog enkele incoherente verklaringen afgelegd waardoor de aannemelijkheid van uw relaas verder wordt ondermijnd. Toen u werd gevraagd waarom u vandaag in Dagestan wordt gezocht, antwoordde u aanvankelijk dat u niet weet waarom u wordt gezocht. U gaf aan dat u niets weet over de twee mannen die u op 26 november 2010 had vervoerd en u kon niet aangeven of die twee mannen al dan niet een misdrijf hadden gepleegd. Toen u vervolgens met de naam S. A. (...) werd geconfronteerd, kon u niet verklaren wat die persoon met u te maken had. Ook nadat u werd voorgelezen uit de verklaringen van uw echtgenote waarbij zij stelde dat u wordt gezocht omwille van betrokkenheid bij de moord op S. A. (...) (CGVS gehoor vrouw 9/03/2011 p.12, 14), antwoordde u dat u niet wist dat uw echtgenote dergelijke verklaringen had afgelegd (CGVS gehoor p.17-18). Pas nadat er uit de brief van uw vader (zie map documenten) werd voorgelezen - waarin de verklaringen van uw echtgenote worden bevestigd- bleek u plots wel kennis te hebben dat die twee personen die u op 26 november 2010 hebt vervoerd in uw taxi, de moordenaars van S. A. (...) zijn (CGVS gehoor p.18). Dat u echter niet onmiddellijk en op eigen initiatief voorgaande informatie kon aanreiken tijdens het gehoor, kan als weinig aannemelijk worden aanschouwd. U verklaarde immers nadien dat u sinds uw aankomst hier in België van voorgaande informatie werd voorzien door uw echtgenote (CGVS gehoor p.18). Toen u vervolgens werd gevraagd waarom u onwetend reageerde nadat u eerder met de verklaringen van uw echtgenote was geconfronteerd, stelde u dat het raar was dat u ontkenkend had gereageerd. U gaf ook nog aan dat u de vraag misschien verkeerd had begrepen (CGVS gehoor p.18). Echter, zoals uit het gehoorverslag blijkt, werden de voorgaande vragen op een duidelijke wijze gesteld. U bent er vervolgens dan ook niet in geslaagd om de vastgestelde incoherentie teniet te doen. Bovendien dient hierbij nog toegevoegd te worden dat uw echtgenote tijdens het gehoor verklaarde dat zij het vermoeden had dat u voor uw komst naar België wel al geïnformeerd was over het feit dat u werd gezocht omwille van de moord op S. A. (...) (CGVS gehoor vrouw 2 p.6). Deze vaststelling stelt de aannemelijkheid van uw relaas verder in vraag.

Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel objectief stavingstuk ter ondersteuning van uw asielerelaas hebt neergelegd. Wat de neergelegde internetartikels betreft, dient te worden vastgesteld dat deze documenten enkel de moord op politieagent S. A. (...) dd. 26/11/2010 bevestigen. In geen enkel van de neergelegde artikels staat uw naam vermeld of is er een aanwijzing voor uw betrokkenheid bij de betreffende moord dd. 26/11/2010. Vervolgens dient aangaande de brief van uw vader te worden opgemerkt dat dit document het Commissariaat-Generaal niet van correcte informatie heeft voorzien. Zo heeft uw vader op datum van 4 maart 2011 geschreven dat hij niet wist waar u op dat moment verbleef en dat hij sinds het incident van 26 november 2010 slechts eenmaal telefonisch contact met u heeft gehad. Echter, u verklaarde dat uw vader u begin december 2010 naar uw tante in het dorp Dutchi bracht en dat uw tante vervolgens om de twee dagen naar uw ouders ging om als contactpersoon tussen u en uw ouders te fungeren (CGVS gehoor p.12, 14). Uw verklaringen en de verklaringen van uw vader in de voornoemde brief zijn dus niet met elkaar te rijmen. Toen u werd geconfronteerd met voorgaande elementen uit de betreffende brief, gaf u aan dat u niet wist waarom uw vader dat had geschreven. Volgens u was uw vader misschien bang geweest (CGVS gehoor p.15). Ook uw echtgenote kon geen afdoende verklaring bieden waarom uw vader dergelijke incorrecte zaken had geschreven (CGVS gehoor p.5). Echter, gezien het feit dat er mag worden verwacht dat documenten die op het Commissariaat-Generaal worden neergelegd correcte informatie inhouden, wordt er besloten dat de bewijswaarde van de neergelegde brief van uw vader dermate is aangetast dat het niet meer in overweging wordt genomen ter ondersteuning van uw asielerelaas.

Tot slot dient nog gewezen te worden op enkele hoogst opmerkelijke elementen in de verklaringen van u en uw echtgenote. Zo wordt het feit dat uw echtgenote in de periode vanaf 26 november 2010 tot april 2011 in onwetendheid was over uw eigenlijke verblijfplaats als merkwaardig aangeduid (CGVS gehoor vrouw 1 p.17, 21; CGVS gehoor vrouw 2 p.4). Uw echtgenote had immers in die betreffende periode contacten met uw vader (CGVS gehoor vrouw 1 p.4, 11), zijnde de persoon waarmee u in diezelfde periode, al dan niet via uw tante, eveneens in contact stond (CGVS gehoor p.14-15). Bovendien bracht

uw tante, bij wie u sinds begin december 2010 verbleef, om de twee dagen een bezoek aan uw ouders thuis waar ook uw echtgenote nog tot 19 december 2010 heeft verbleven (CGVS gehoor p.14). Dat uw echtgenote overigens pas op de dag van uw aankomst in België, zijnde 12 april 2011, voor de eerste maal sinds het incident dd. 26/11/2010 iets over u vernam, is hoogst opmerkelijk te noemen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor niet met zekerheid kon stellen of uw echtgenote reeds is ingelicht over het feit dat u vanaf december 2010 bij uw tante verbleef (CGVS gehoor p.14-15). Daarnaast werd ook u pas bij uw vertrek in april 2011 door uw vader op de hoogte gebracht dat uw echtgenote reeds in België was (CGVS gehoor p.11). Bovendien weet u zelfs tot op heden nog steeds niet wanneer uw echtgenote Dagestan concreet heeft verlaten (CGVS gehoor p.14, 19). Dat u en uw echtgenote tijdens de periode van 26 november 2010 tot april 2011 geen idee hadden van elkaars verblijfplaats en bovendien nog steeds geen verklaring kunnen bieden waarom uw vader, jullie contactpersoon in die betreffende periode, deze informatie voor u en uw echtgenote heeft achtergehouden (CGVS gehoor p.11, 15; CGVS gehoor vrouw 2 p.5), tast de aannemelijkheid van uw relaas opnieuw aan.

Er dient dus op basis van bovenstaande vaststellingen te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd uw asielaanmelding aannemelijk te maken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de overige neergelegde documenten betreft, zijnde uw geboorteakte, uw rijbewijs en een kopie van de eerste pagina van het Russisch binnenlands paspoort van uw vader, dient te worden opgemerkt dat deze documenten niets wijzigen aan voorgaande conclusies. Deze documenten bevatten immers enkel informatie over persoonsgegevens van u en uw vader en deze worden door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U woonde sinds 2002 samen met uw echtgenoot, S. A. (...) (O.V. 6.745.445), en uw schoonouders in Khasavyurt (Dagestan). Uw man werkte zelfstandig als taxichauffeur. In de avond van 26 november 2010 vielen gemaskerde Omon-medewerkers bij u thuis binnen. Uw man was toen nog niet thuis gekomen van zijn werk. Er was een grondige huiszoeking en uw schoonvader werd voor enkele uren meegenomen. Op het politiekantoor vernam uw schoonvader dat uw man die dag twee mannen in zijn taxi had vervoerd die eerder die dag een politieman hadden vermoord. Op 30 november 2010 belde uw man uw schoonvader op en hij vertelde wat er op 26 november 2010 was gebeurd. U vernam van uw schoonvader dat er op 26 november 2010 twee onbekende mannen in de taxi van uw man zijn gestapt. Toen uw man vervolgens een controlepost van de politie naderde, werd uw man bedreigd met een wapen en werd hij vervolgens gedwongen om de controlepost te negeren. Uw schoonvader vertelde u dat uw man zijn wagen had achtergelaten in een bos en dat hij en de twee onbekende mannen in het bos waren gevlucht. U kreeg geen verdere informatie. Na de telefoon op 30 december tot aan uw vertrek uit Dagestan, vernam u niets meer over uw man. Op 1 december 2010 werd u op straat door politieagenten meegenomen naar het politiekantoor van Khasavyurt. U werd er door hen ondervraagd over uw man en zijn verblijfplaats, maar u kon geen antwoorden geven. U werd vervolgens door hen geslagen. Ook werd uw Russisch binnenlands paspoort en uw internationaal paspoort afgenomen, maar na enkele uren kreeg u uw binnenlands paspoort terug. Uw internationaal paspoort gaf men niet terug omdat men niet wou dat u het land zou verlaten. Op 3 december 2010 hebt u samen met uw schoonvader klacht ingediend bij de politiedienst van Khasavyurt over de inval van de politiemedewerkers bij u thuis. U hebt nadien niets meer over deze klacht vernomen. Op 15 december 2010 zijn er opnieuw politieagenten in uw huis binnen gevallen. Het huis werd doorzocht en u werd wederom meegenomen naar het politiekantoor. U werd ondervraagd over uw man en er werd u gezegd dat uw man de politiemedewerker had vermoord. Na enkele uren werd u vrijgelaten. Op 19 december 2010 bent u vanuit Khasavyurt naar Wit-Rusland vertrokken. Vervolgens bent u op 22 december van daaruit naar België gereisd. Op 24 december 2010 bent u in België aangekomen en op diezelfde dag hebt u asiel aangevraagd.

U weet via contacten met uw schoonouders dat er op 20 december 2010 politiemedewerkers bij hen thuis zijn binnengevallen. Er werd naar u en uw man gevraagd. Begin mei 2011 werd uw schoonvader nogmaals door de politie gearresteerd omwille van uw man. Uw man kwam op 12 april 2011 in België aan. U was niet ingelicht over zijn komst. Van uw man vernam u dat hij na 26 november 2010 tot aan zijn vertrek uit Dagestan in april 2011 bij zijn tante in het dorp Dutchi verbleef.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteakte van u en uw twee kinderen, uw huwelijksakte en uw diploma middelbaar onderwijs.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, S. A. (...) (CGVS gehoor vrouw 23/05/2011 p.5). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

"(...)."

De door u neergelegde documenten, zijnde uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteakte van u

en uw twee kinderen, uw huwelijksakte en uw diploma middelbaar onderwijs wijzigen niets aan voorgaande besluiten. Deze documenten bevatten immers enkel informatie over uw opleiding en over de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezin en deze worden door mij niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van de evenredigheidsprincipes ‘van een goede administratie’, de overschrijding van macht en een duidelijke beoordelingsfout, een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 3 van het ‘Europees Verdrag van de Rechten van de Mens’ en een schending ‘van het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak’.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Daar waar verzoekers de schending van de evenredigheidsprincipes ‘van een goede administratie’, de overschrijding van macht en van het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak aanklagen is het aannemelijk dat zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanklagen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 9 maart 2011 (verzoekster) en op 23 mei 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. Verzoekers stellen dat het Commissariaat-generaal niet beseft dat de zin zelf van het verhaal wil dat verzoeker zou beschuldigd zijn geweest deel te hebben genomen aan de moord van politieagent S. (...) op 26/11/2010. Verzoeker had niet veel speelruimte om zich te verdedigen, wat leidde tot willekeurige aanhoudingen in de familiekring. Volgens verzoekers is het niet te verwonderen dat details hen ontgaan, omdat de evenementen elkaar ongebreideld opvolgden. De contradictie waar het CGVS op zinspeelt, zou de grond van het verhaal geenszins betreffen, nu uit de twee verhoren blijkt dat verzoekers dezelfde verklaringen hebben afgelegd over de aanhouding van verzoekers vader, broer en echtgenote. Verzoeker wijst er op dat hij geen ooggetuige was van de aanhoudingen, waardoor het begrijpelijk is dat hij niet nauwkeuriger kon zijn over deze feiten, maar hij situeert deze wel in het begin van het jaar 2011. Hetzelfde geldt voor de vragen die de politie stelde aan verzoekers vader tijdens zijn ondervraging. De verklaringen van verzoekers over de dag dat verzoeker twee mannen heeft opgeladen die verwickeld waren in de moord op S. A. (...) stemmen overeen. Verzoekers wijzen er op dat wanneer twee personen dezelfde elementen beleven, zij over het algemeen een interpretatie hebben die verschillende lijkt, terwijl zij juist aanvullend zijn. De inlichtingen die zij gaven zijn complementair en niet verschillend. Wat het internetartikel betreft, stelt verzoeker dit te hebben neergelegd om zijn verhaal meer geloofwaardig te maken. Verzoeker heeft meegewerkt aan de verkondiging van de waarheid over dit onderwerp. Hetzelfde geldt voor de geboorteakte, het rijbewijs en de kopie van het eerste blad van het Russisch paspoort van verzoekers vader. Verzoekers verwijzen naar de proceduregids van UNHCR, waaruit blijkt dat het begrip 'bewijs' met soepelheid geïnterpreteerd moet worden.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling in

overeenstemming met artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad meent dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot welke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld.

In casu kan aan verzoekers verklaringen dat hij gezocht werd nadat hij op 26 november 2010 een controlepost van de politie had genegeerd, waarna hij verdacht zou zijn van betrokkenheid bij de moord op politieagent S. A. (...) geen geloof gehecht worden. De onderlinge verklaringen van verzoekers vertonen immers tegenstrijdigheden, verzoeker is verder onaannemelijk weinig op de hoogte van de arrestaties van zijn echtgenote, zijn vader en zijn broer, verzoeker legde een aantal incoherente verklaringen af met betrekking tot de reden waarom hij gezocht wordt en het is niet aannemelijk dat verzoekers tijdens de periode van 26 november 2010 tot april 2011 geen idee hadden van elkaars verblijfplaats.

Verzoekers kunnen niet volhouden dat zij dezelfde verklaringen hebben afgelegd over de aanhouding van de vader, de broer en de echtgenote van verzoeker. Verzoeker verklaarde immers deze arrestaties pas na zijn aankomst in België vernomen te hebben, terwijl verzoekster verklaarde dat verzoeker al voor zijn komst naar België hiervan kennis had. Verzoekster verklaarde zelfs dat het verzoeker was die haar op de hoogte bracht van de arrestatie van diens broer, wat onmogelijk te rijmen valt met verzoekers verklaringen.

Verweerder stelt terecht vast dat de verzoekende partijen geen verweer voeren betreffende de volgende vaststelling: Verzoeker verklaarde aanvankelijk niet te weten waarom hij gezocht wordt en stelde niets te weten van de twee mannen die hij had vervoerd noch te kunnen aangeven of zij al dan niet een misdrijf hadden gepleegd. Toen verzoeker werd voorgelezen uit de verklaringen van verzoekster dat hij wordt gezocht omwille van betrokkenheid bij de moord op S. A. (...), antwoordde verzoeker dat hij niet wist waarom zijn echtgenote dergelijke verklaringen had afgelegd. Pas nadat uit een brief van verzoekers vader werd voorgelezen, bleek verzoeker plots wel te weten dat de twee personen die hij vervoerde in zijn taxi de moordenaars van S. A. (...) zijn. Verzoeker vond het zelf raar dat hij eerst ontkennend had gereageerd. Verzoekers geloofwaardigheid wordt door deze vaststelling in bijkomende mate ondermijnd.

Betreffende het door verzoeker neergelegde internetartikel, wijst verweerder er terecht op dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat de moord op S. A. (...) heeft plaatsgevonden. Deze vaststelling volgt uit de berichtgeving die verzoeker heeft neergelegd. In deze berichtgeving wordt verzoekers naam echter nooit vermeld noch is er een aanwijzing in te vinden voor verzoekers betrokkenheid bij de moord, zodat de informatie niet volstaat om een ongeloofwaardig relaas alsnog geloofwaardigheid te verlenen.

Verweerder wijst er vervolgens terecht op dat de verzoekende partijen geen verweer bieden tegen de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde brief van zijn vader in tegenstrijd is met zijn verklaringen. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Wat de geboorteakte, het rijbewijs en het eerste blad van het Russisch paspoort van verzoekers vader betreffen, wijst verweerder er terecht op dat de identiteit van verzoeker, zijn vader en zijn echtgenote inderdaad niet betwist worden, maar dat deze vaststelling niet volstaat om het asielrelaas alsnog geloofwaardig te maken.

Verzoeker beroept zich op artikel 4,5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden het door verzoekers aangehaalde artikel omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Verzoeker beroept zich op geen dergelijke schending.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »
De Raad meent dat de verzoekers niet in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4. Verzoekers menen dat de situatie in Dagestan de toepassing van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet rechtvaardigt. De rapporten, ook die van het CGVS, erkennen het voortduren van een situatie van geweld. Verzoekers citeren daartoe een aantal uittreksels uit het rapport, die naar hun zeggen ontegensprekelijk de situatie van onveiligheid in Dagestan onthullen.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Terecht stelt verweerder dat verzoekers de specifieke vaststellingen op grond van de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve gegevens niet afdoende weerleggen. Ook al is Dagestan niet vrij van problemen, zoals blijkt uit de informatie van januari 2011 die aan het administratief dossier werd toegevoegd, toch blijkt uit niets dat er voor burgers thans sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Door slechts enkele passages te citeren uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt tonen verzoekers niet aan dat het besluit van de commissaris-generaal op grond van een algehele lezing van deze informatie verkeerd is.

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 € dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 € dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS